

(Hij vlucht weg, zichzelf afroevend over zijn hele lichaam om op die manier de wespen van zich af te jagen.)

DAMEJEANNE : Dat zijn mijn wespen !

ELISABETH : *(van buiten)* Doe open Damejeanne, het is een bevel !

DAMEJEANNE : Niet binnenkomen majesteit, want alle wespen vliegen hier rond, ze gaan steken !
(Ondertussen doet de sluipmoordenaar alsof hij in het houten paard kruipt. Elisabeth komt binnen met getrokken pistool gevolgd door enkele wachters, vooral deze laatsten hebben blijkbaar veel last van de opdringerige wespen, met veel armgezwaai en zelfkastijdingen proberen zij de beesten te verjagen.)

Past op ! Doet een zakdoek voor uw gezicht.

(De wachters gaan achter het bed van Elisabeth door naar buiten.)

ELISABETH : Waar heeft dat hoerejong zich verstopt ?

DAMEJEANNE : Hij was daarjuist nog hier. Volgens mij is hij langs de schouw schampavie.

ELISABETH : Je zei dat hij vermoord was in priesterkleren ?

DAMEJEANNE : Nee, het was zeker een echte pastoor, een van die verlichte geesten die met hun één hand het kruis onder uw neus duwen terwijl zij met hun ander hand de strop rond uw nek leggen en met hun ander hand leggen zij het vuur aan uw schenen en met nog een ander hand geven zij u de zegen, die hebben nogal een kollektie handen die pastoors !

ELISABETH : Doe iets aan die verdorde beesten. Zet die ramen open en jaag ze naar buiten !

DAMEJEANNE : Moment majesteit, ik heb hier de koningin, hun koningin natuurlijk. Van als ze dat riefen komen ze van hun eigen braaf weer in mijn mandje. Miljaar ! De koningin is ontsnapt, waar zit die nu ? Ziet daar ! Ze is in het neusgat van het paard gekropen en al de anderen gaan er achteraan !

ELISABETH : *(Zij neemt de zakdoek weg die ze tot dan toe voor haar gezicht had gehouden en ziet plots de gewonde knaap liggen.)*

Oh, lieve deugd, ze hebben jou neergestoken in mijn plaats !

THOMAS : Hij heeft zich vergist.

ELISABETH : Ja, ja, ik zie het wel, jongen toch, je hebt mij het leven gered.

THOMAS : Het was niet opzettelijk, het spijt me zo !

ELISABETH : Wat spijt er jou ?

THOMAS : Die dolksteek was bedoeld voor u !

ELISABETH : Ik weet het, ik weet het. Vlug Marta, een dokter, al dat bloed.

THOMAS : Hij heeft mij niet eens in de ogen gekeken die smerige zwartrok. Een steek met zijn dolk en weg ! Ik moest mij als vrouw voordoen, een kaars in mijn achterwerk.

MARTA : Hij begint al te ijlen, de sukkel ... het is ermee gedaan.

DAMEJEANNE : Hij is niet meer bij de zijnen, hoort hem eens razen.

THOMAS : Hij draait het achterste van het paard open ... "Hier verstop ik mij.", zegt hij, en daarna : "Nee, in de schouw ...", en daarna : "Blaas op dat fluitje", maar ik heb er niet eens op geblazen, en hij : tjaaak, op 't onverwachts.

DAMEJEANNE : Dat is een discours met een smerige dubbele bodem.

THOMAS : En dan gaat hij erin zitten, in de buik van dat paard, alsof dat het Trojaanse paard was, en nu eten wespen hem levend op, hahaha ...

ELISABETH : Nee jongen, niet lachen, dat doet pijn, rustig blijven, je niet opwinden. *(tot Marta)* Heb je een dokter laten roepen ? *(Marta knikt van ja.)* Hij komt er wel door.

DAMEJEANNE : Hij komt er niet door, hij is dood. Maar gelukkig heeft hij zich doodgelachen.

ELISABETH : God allemachtig ! Het is mijn schuld. Mijn leven is vol lijken, ik ben een moordnares.

MARTA : Het is niet waar, het is allemaal toeval, een ongelukkig toeval. *(Ze gaan weg.)*

DAMEJEANNE : Ja, een ongelukkig toeval ... meeval zeker ! Maar wat een hoerechance hebben die groten der aarde toch. Ze pakken een jonge kadet in hun bed om de winkel een beetje op te warmen, er wordt gekust en gestreeld en gefliëflood. En die kastaar doet hun dan nog het plezier de dolksteeken in hun plaats te inkasseren. Terwijl ik, als ik om een kus vraag, dan zeggen ze tegen mij : "Niet met mij, hoer !".

EGERTON : *(Egerton komt binnen in gezelschap van twee wachters.)* Excuseer wat is hier aan de hand ?

DAMEJEANNE : Der is hier ne moordpastoor geweest. Die heeft gestoken. En nu is hij dood.

EGERTON : Was het een van uw kamermeisjes ?

ELISABETH : Zeker, een mannelijk kamermeisje. Ik had hem gevraagd zich als meisje te verkleden, een spelletje.

MARTA : Doe niet zo idioot ! *(tot Egerton)* U moet het begrijpen, het is de schok natuurlijk. *(tot Elisabeth)* In godsnaam, je ziet toch dat er wachters bij zijn. *(tot de wachter)* Breng haar weg.

EGERTON : Tot uw orders. Neem haar op en breng haar weg. *(Egerton en de wachter af.)*

ELISABETH : Natuurlijk, weg ermee ! Wat niet meer dient de vuilnisemmer in !

DAMEJEANNE : Ziet eens, dat paard, het heeft precies de bibber !

MARTA : Maar ja, luister eens, precies gehinnik.

DAMEJEANNE : Ziet dat eens aan, precies betoverd. Dat is natuurlijk van al die wespen die in zijn neusgat gekropen zijn.

ELISABETH : Is het nu afgelopen ! Ik word er nog gek van ! Ik krijg weer nachtmerries. Wie heeft die hele heksenketel in gang gezet ? Jij Damejeanne, om mij mijn verstand te doen verliezen ? Hoor jij bij die bende, van wie krijg jij bevelen ? Spreek of ik laat je optrekken aan een vleeshaak.

DAMEJEANNE : Malheurdemalheur, madame, blijf toch kalm excellence.